

De Hollywoodfactor

Peter Perceval

De Hollywoodfactor

Een Alessandra Vaccaro misdaadroman

WITSAND UITGEVERS

Een boek van Witsand Uitgevers

www.witsanduitgevers.com

© Peter Perceval en Witsand Uitgevers, 2015

D/2015/12.051/11 – NUR 330 – ISBN 978-94-9201-116-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

EPILOOG	7
I. Epische maandag	9
II. Toewijding	69
III. Rechtvaardigheid	119
IV. De belijdenis	205
V. De getuigen	271
VI. Sacrament	367

Epiloog

Alessandra wist onmiddellijk waar ze was. Daar was Hij weer. De Jezus uit haar jeugd. Met dat mestgrijze stof in de kromming van Zijn nek omdat Hij al meer dan honderdvijftig jaar op dezelfde plaats in de kerk hing en er nooit eens iemand naar boven kroop om Hem af te stoffen.

Daar was het weer. Het viel weer op haar hoofd. Ze voelde eraan. Vast bloed. Zoals altijd. Ze keek naar boven. Maar deze keer was het niet het dikke, stroperige bloed van de Verlosser dat op haar voorhoofd viel. Nee, op Zijn schouder zat deze keer een klein meisje. Alex Wicka. Haar beste vriendin. Ze zwaaide met een suikerspin. Alsof ze op een kermisattractie zat.

‘Dankje wel, Sandra. We zien elkaar nog wel eens,’ riep Alex, terwijl Jezus zich met kruis en al uit het plafond van de kerk losrukte om weg te vliegen.

Alessandra zwaaide haar vriendinnetje na.

Toen voelde ze een grote hand rond haar kinderhandje. Ze keek omhoog en herkende Hem onmiddellijk. ‘Kom,’ zei Hij, ‘Ik zal het je laten zien.’

‘Wat dan?’ antwoordde ze. Blij omdat ze hem zag.

‘Het verschil tussen goed en kwaad.’

Alessandra moest heel hard lachen. En werd wakker met bonkende hoofdpijn.

De droom had haar uitgeput. Ze had ertegen gevochten, maar hij was toch gekomen.

Zo begon het altijd: elke nieuwe geest die haar dromen bevolkte zadelde haar de eerste keer op met splijtende migraine. Deze zaak zat voor eeuwig onder haar vel.

I. Manische Maandag

1

Het was drieëndertig jaar geleden dat hoofdinspecteur Alessandra Vaccaro het beeld van een gekruisigde man had gezien. Ze probeerde te focussen, maar *Manic Monday* van The Bangles bonkte tegen de binnenkant van haar oorschelp aan. Een uur geleden had ze haar autoradio aangezet, in de hoop dat de muziek het vale grijze herfstlicht zou verdrijven, dat van dit land een permanente zwart-witfilm maakte. Sindsdien had de falsetstem van Susanna Hoffs de hele tijd door haar hersenpan gejengeld. Een oorwurm, die tegen de middag de omvang van een cobra zou hebben. Ze dacht aan de jaren tachtig, maar vond niet meteen een tastbare herinnering. De cobra was zich al aan het nestelen in nostalgie. *My I don't have to run day...* Niet nu, dacht ze. Niet nu, asjeblijft.

‘Moeten we niet knielen en een kruisje slaan?’

Rechercheur Raymond Dupont wist altijd het verkeerde moment te kiezen om de juiste dingen te zeggen. Misschien kwam het door zijn rode haar boven op dat ronde bleke gezicht. Genetisch voorbestemd om af te wijken, dacht Alessandra. Maar ze reageerde niet op hem, zoals gewoonlijk. Ze had het te druk met iets anders. De klok in haar hoofd tikte genadeloos de seconden af. De tijdbom in haar ziel.

‘Goeiemorgen chef,’ smeed Dupont er vrolijk tegenaan, in een poging om Alessandra te bereiken.

‘Het is al half negen. Waar bleef je zolang?’ vroeg Alessandra. Ze draaide zich om en keek Dupont recht in de groene ogen. Ze lagen in een badje van bloeddoorlopen oogaders.

‘Verloren gereden in dit klotebos,’ antwoordde hij.

‘Een vol half uur verloren rijden in het Peerdsbos?’

‘Drie kwartier godverdomme. Ik was hier vlakbij.’

‘Vlakbij? Ik dacht dat jij in de stad woonde?’

‘Het was weekend voor iedereen hé, chef. Ik had zin in gezonde buitenlucht.’

Alessandra ademde diep in. Koude herfstlucht en de geur van verschaald bier.

‘Volgens mij heb jij niet veel buitenlucht gezien vannacht. Je hebt toch broodkruimeltjes gestrooid om de weg naar je auto terug te vinden hé straks?’

‘Sorry...’

‘Sorry wie?’ Alessandra op de toon van haar vader als ze met haar handen in de koekjestrommel was betrapt.

‘Sorry, chef.’ Dupont op de toon van een kind dat met lange tanden een stuk groente opeet.

Alessandra draaide zich terug naar de gekruisigde man.

‘Wat denkt u, chef?’ vroeg Dupont.

‘Veel werk,’ zei Alessandra.

‘Ja, dat worden overuren.’

‘Nee, niet voor ons. Ik bedoelde: veel werk om die vent hier aan zijn kruis te krijgen. Hoeveel denk je dat hij weegt?’

‘Ik schat een kilo of 85.’

‘Ik wed dat het er 95 zijn.’

‘Wedden om?’

‘Een fles champagne?’

Ze klopten de weddenschap af.

‘En hoe oud zou hij zijn?’

‘Heel oud.’

‘Wat is dat voor jou, Raymond: heel oud? Alles boven negenen-twintig?’

‘Sorry, chef, ik bedoel minstens een jaar of zeventig.’

‘Ik wed dat hij drieënzestig is’.

‘Komaan, chef, ik verdien niet genoeg om ineens twee flessen champagne te kopen.’

‘Je mag je schuld ook in termijnen aflossen.’

Dupont klapte met tegenzin in haar uitgestoken hand.

‘Dus, Raymond, hier hangt, anderhalve meter boven de grond, een drieënzestigjarige vent van vijfennegentig kilo. Hij is vastgenageld aan een boom en draagt een blauwe zijden pyjama en een zijden kamerjas. Ik denk dat we slaapwandelen kunnen uitsluiten. Dit is een executie.’

‘Hoe weet u dat zo zeker?’

‘Uit de catecheseles. Heb jij je plechtige communie niet gedaan?’

‘Nee. Bij ons thuis mochten geen priesters binnenkomen. Terwijl mijn vriendjes cadeautjes kregen voor hun plechtige communie kreeg ik yogales van het lief van mijn vader.’

‘Arm bloemenkindje toch, da’s een hele hoop criminele bagage die je gemist hebt.’

‘Ik heb wel wat bijbelfilms gezien.’

‘Het boek is beter, Raymond. Echt waar. Al die details! Weet je wat je doet: zoek de kruisiging eens op in de Bijbel en maak er een pv van, dat zal ons tijd besparen bij de wedersamenstelling. En geef die uniformen hier instructies om het buurtonderzoek te starten. Ik werk hier wel verder met die jongens van de technische recherche.’

Ze gaf hem een droge hoofdknik.

Dupont trok de roze rubberlaarzen met witte stippen die hij had geleend uit de sompige bosgrond en droop af. Hij wist wanneer Alessandra alleen wilde zijn. Ze had hem dat geleerd. Toen hij twee jaar geleden haar assistent werd, was het alsof ze een puppy trainde. Wanneer ze wilde dat hij wegging, zei ze in het begin: ‘Af!’.

Na een tijdje volstond een hoofdknik.

Hij wist dat ze nu ongestoord het gevecht wilde aangaan met de cobra.

2

Willy Stevens was al dertig jaar fotograaf bij de technische recherche. Als hij aan iemand vertelde wat voor werk hij deed, wees hij regelmatig ook altijd vrolijk naar zijn kale knikker. 'Ik ben er al mijn haar aan verloren, maar ik krijg het niet terugbetaald van het ziekenfonds.' Het was een standaardgrap waarmee hij op elke receptie uitpakte en die verklaarde waarom hij acht jaar na de dood van zijn vrouw nog altijd single was.

Hij plantte zijn statief routineus in de modder, vlak naast Alessandra Vaccaro.

De hoofdinspecteur stond al een uur naar de gekruisigde man te kijken vanaf dezelfde plek. Eerste indrukken waren essentieel voor haar. Intuïtie was haar brandstof. Betrouwbaar, want ze bedroog haar zelden. Er scheelde iets aan dit beeld, maar ze vond niet wat het was. Van waar zij stond was elk detail perfect zichtbaar. De touwen waarmee de armen en benen aan de boom gebonden waren. De spijkers die door zijn handen waren geslagen. De tatouage van een wiegje met zijn geboortjaar aan de binnenkant van zijn pols. De bloedvlek op zijn buik en de diepe steekwonde vlak erboven. Dwars door zijn zijden pyjama liep een rechte scheur. Zonder franjes. Een scherp wapen. De struiken achter de boom waar het lijk aan vastgenageld was, leken onaangeroerd. Alles had zich afgespeeld op deze kleine open plek in dit bos, tussen haar en de rode beuk in.

Ze hield bewust afstand. Veiligheidsmarge tussen haar en het slachtoffer. De sanitaire zone. Dit kon ze vijf dagen volhouden zo. Om te verhinderen dat hij haar onder de huid zou kruipen en daar zou blijven zitten als ze de dader niet kon vinden. Zoals Tanja, Moniek en Robert. De slachtoffers in de drie cold cases die ze in die vijftien jaar had verzameld en die haar regelmatig bezochten. Ze wist: als ze binnen de vijf dagen geen warm spoor vond naar de

dader, zou er weer een nieuwe geest in haar hoofd komen ronddwalen. Ze had dus honderdtwintig uur om niet waanzinnig te worden tijdens lange, slapeloze winternachten in het gezelschap van de stemmen in haar hoofd.

Technisch rechercheur André Muller was tussen de bladeren op de grond op zoek naar voetsporen. Hij was nog maar tien jaar technisch rechercheur en dus nog in het bezit van een volle bos zwart haar. Die friemelde heen en weer onder zijn witte overall met kap.

‘Dju, de enige diepe afdruk in de grond hier ligt vol kots. Halfverteerde muesli.’

‘Van de jogger die het lijk gevonden heeft,’ antwoordde Alessandra.

‘Het lijkt wel een afdruk van een laars van een para.’

Muller schraapte met een spatel de muesli uit de afdruk. Heel geconcentreerd. Alsof hij een archeologische vondst aan het vrijmaken was.

Dan ineens, met zijn tong tussen de tanden: ‘Is de uitvinder van het joggen onlangs ook niet gestorven?’

‘Ja, aan een hartaanval,’ wist Stevens.

‘Zoek ook eens naar sporen van touw in de takken boven het lichaam,’ riep Alessandra Muller toe.

‘Heb je een ladder bij je dan?’

‘Nee, maar als je goed rondkijkt, zul je er misschien een vinden. Deze mens is niet zelf in die boom geklommen.’

‘Wij zijn CSI Miami niet hé, chef. Die mannen hebben altijd geluk. Die vinden ergens een neushaar en een uur later weten ze wie de dader is. In Amerika hebben ze gigantische bestanden van neusharen van alle mogelijke rare Amerikanen.’

‘André, als je in die boom kruipt, beloof ik dat ik een goed woordje zal doen bij de procureur met het oog op een nieuw computerspeeltje voor jou.’

Stevens was close-ups aan het maken. Met een enorme telelens

speurde hij de gekruisigde man af.

‘Als we die foto’s aan mekaar plakken, kunnen we deze vent op kantoor straks ophangen op ware grootte.’

Hij klonk opgewonden. Een kleine jongen met een plan!

‘Dat mag niet meer in openbare gebouwen, zo’n gekruisigde man ophangen,’ zei Muller.

‘Maar deze hier heeft toch kleren aan? Dat ze die gipsen kerels met hun lendendoek om hebben weggehaald, dat begrijp ik. Dat is pure SM-porno. Maar dit hier is bijna moderne kunst.’

‘Willy, dat had ik nu nooit van jou gedacht,’ zei Muller, ‘dat jij je op je oude dag nog eens zou outen als kunstnicht.’

Alessandra wilde lachen om Mullers grap, maar ze slikte haar lach weg. Ze lachte nooit in het bijzijn van ondergeschikten. Een kwestie van etiquette die hoorde bij de hiërarchie en die ze zelf had uitgevonden.

‘En zeggen dat er op de Filipijnen mensen zijn die zich met Pasen vrijwillig aan een kruis laten nagelen.’

‘Ach Willy,’ zei Muller, ‘dat is ter gelegenheid van het jaarlijks SM-congres daar.’

‘Wat heb jij toch met SM?’ vroeg Stevens.

‘Jij bent begonnen met die verhaaltjes over SM-porno.’

Alessandra grijnsde. Hoe gruwelijker de vaststellingen waren, hoe meliger de moppen van Stevens en Muller.

‘Nee serieus,’ zei Stevens. ‘Die laten spijkers door hun handen en hun voeten slaan en dan hangen ze daar zo’n beetje af te zien. Zoals Jezus.’

Alessandra keek Stevens aan. Toen zei ze: ‘Nee, Willy. Niet zoals Jezus. Die Filipino’s worden daar levend afgehaald.’

‘Allemaal mietjes, die religieuze fanatici,’ zei Muller, terwijl hij gips goot in de vrijgemaakte afdruk. Hij knipoogde naar Alessandra, maar ze zag het niet.

Op aangeven van Stevens ging Muller naast de boom staan met

een meetstok.

‘Gadverdamme, hij heeft in zijn broek gescheten!’

‘Je zou van minder,’ antwoordde Stevens. ‘En hou die lat nu eens recht’.

Muller probeerde de lat recht te houden en tegelijkertijd zo ver mogelijk van het lijk weg te blijven. Voor een man die geregeld werk verrichtte tegen de achtergrond van de ammoniacgeur van rottende lichamen, in diverse gradaties, kon hij verrassend slecht overweg met de stank.

‘Als de dader dan toch wist dat hij hem zo zou vermoorden, had hij hem beter eerst eens naar de wc kunnen laten gaan. Djezes!’

‘Nee, André,’ grijnsde Stevens van achter zijn fototoestel, ‘dit is exact zoals het hoort. Mensen die geëxecuteerd zullen worden, krijgen vaak nog een laatste avondmaal voor ze de controle over hun sluitspier definitief verliezen.’

‘Weten we eigenlijk al wie onze broekschieter is?’ vroeg Muller, terwijl hij door zijn mond probeerde te ademen.

‘Heb jij hem niet herkend dan, André?’ zei Alessandra. ‘Natuurlijk, ik was vergeten dat jij geen kranten leest. Dit is volgens mij Georges Waltz, die kerel die onlangs spoorloos verdween en waar de kranten vol van staan. Van frituuruitbater tot beursmogol. Vorig jaar was Waltz nog manager van het jaar.’

‘Ai,’ zei Muller, ‘dat betekent dat er wel wat meer verdachten zullen zijn van deze kruisiging dan alleen die paar Romeinse soldaten toen. Jij liever dan ik, Alessandra.’

Mullers gsm piepte. ‘Amai, dat heeft lang geduurd vandaag,’ riep hij gespeeld verrast uit. ‘Ik dacht al dat commissaris De Wilde ziek was.’ Hij klapte de telefoon open en begon hard te lachen. ‘Willy, drie keer raden waar we zo meteen naartoe mogen?’

‘Dat zal wel niet naar huis zijn.’

‘Nee, collega, we mogen weer naar Ranst voor een inbraak.’

‘Da’s al de vierde deze week,’ zuchtte Stevens.

‘De vierde keer?’ Alessandra was duidelijk niet op de hoogte van wat de jongens van de TR deden als ze niet bezig waren voor haar.

‘Als er in Antwerpen niks meer te rapen valt, dan snuffelen inbrekers maar wat rond op de parking,’ zei Stevens. Hij was een echte Antwerpenaar.

‘Klinkt als georganiseerde misdaad,’ zei Alessandra.

‘Nee hoor,’ antwoordde Stevens. ‘Gewoon inbrekers zonder fantasie. Waarschijnlijk is het een familie. We vinden altijd alleen maar vingerafdrukken van kinderen, maar de spullen die worden weggesleept, kunnen kinderen nooit allemaal dragen.’

‘Ik wist niet dat jullie dat soort van dingen moesten doen.’

‘Wel chef, er is wel meer dat u niet weet hé. Als de commissaris zich iets in het hoofd haalt, bijt hij er zich in vast, zoals een pitbull in het been van een kindje.’

Er viel een vreemde stilte, zoals wel meer gebeurde wanneer onder Stevens’ fantasie een poging tot beeldspraak kromtrok.

Muller kwam zijn collega te hulp. ‘De commissaris heeft in de krant gezegd dat hij meer middelen wilde inzetten om de burgers gerust te stellen als ze het slachtoffer zijn van kleine criminaliteit zoals inbraken. En die middelen, dat zijn wij.’

‘Dat we dat nog mogen meemaken,’ zei Alessandra glimlachend. ‘Jullie twee: middelen om de burgers gerust te stellen...’

‘De mensen zien ons komen en een uur of twee bezig zijn met vingerafdrukken en ze denken: ‘Oef, de politie is ermee bezig’. Allemaal de schuld van de televisie, van die mannen van CSI. De mensen denken dat wij die gegevens allemaal meenemen naar ons grote futuristische lab, dat vol machientjes staat die *swoosh* en *bliep* en *plukplokraakketakketak* doen en waaruit op het einde de naam van de dader glijdt, die wordt geprojecteerd op een zwevend scherm. Ze weten niet dat onze zwaarste apparatuur een bunsenbrander is én dat ons enige scherm de oude laptop van mijn zoon is. Het is een kwestie van perceptie! De mensen maken een nachtmerrie mee

en wij voeren ze terug naar dromenland, door te doen alsof we iets verschrikkelijk belangrijks hebben ontdekt op hun geforceerde huissloten. Allemaal voor de show.'

'Vooruit dan maar,' zei Alessandra. 'Maak jullie huiswerk hier dan maar af en ga maar wat spelen in Ranst. Ik vraag wel aan de ploeg van de pathologie om Georges Waltz van zijn kruis af te halen.'

Bedankt, chef,' zongen Muller en Stevens in koor. Ze waren aan-doenlijk als ze mochten gaan spelen.

3

Toen Stevens en Muller vertrokken waren, stond Alessandra nog altijd op dezelfde plek. Ze probeerde structuur te krijgen in haar gedachten. Wat was er zo vreemd aan dit beeld van een gekruisigde man? Na het coca-colalogo was de afbeelding van een gekruisigde man toch het meest universeel bekende merk? Maar aan deze versie van het kruis klopte iets niet.

Drie stappen later was ze terug in de kerk van Bree, waar ze op haar twaalfde afscheid had genomen van de man aan het kruis. *Just another manic monday*. De cobra had nu een dikke nostalgische kluif beet. Alessandra voelde weer de droge tik van zuster Wilhelmína toen ze tijdens de repetitie voor haar vormselviering haar eerste menstruatiebloed verloor op de kerkvloer. 'Naar huis,' siste de verschrompelde schooldirectrice haar toe, 'hoe durft gij u zo te vertonen aan de Heer!' Beschaamd was ze thuis in bed gaan liggen en had daar en dan besloten om nooit meer een voet in een kerk te zetten. 's Avonds had ze geschreven in haar dagboek: 'Wat kan Hij tegen bloed hebben? Hij moet zelf toch ook gebloed hebben aan het kruis?'

Aan het bloedspoor op Georges Waltz' kleren te zien was het bloed dat uit het lichaam van een gekruisigde man stroomde een hoeveelheid waar dat kleine beetje menstruatiebloed van haar niet tegenop kon. Ze besloot de kruisafneming en de vaststellingen van de lijkschouwer niet af te wachten en naar kantoor te gaan. Daar kon ze zich beter concentreren.

Toen ze zich omdraaide, zag ze Iris Franken op zich afkomen. Franken was 28 en bijzonder pienter, maar vooral voorzien van de juiste looks om op haar visitekaartjes de woorden 'woordvoerder van het parket' te mogen zetten.

'Wat mag ik zeggen, inspecteur Vaccaro?' vroeg Franken.

'Dat hij dood is,' antwoordde Alessandra.

‘Hij, is dat dan inderdaad Georges Waltz? De bekende beursgoeroe?’

‘Hij heeft me zijn identiteitskaart niet laten zien’.

‘Wanneer zal u zeker zijn dat hij het is?’

‘Als iemand van zijn familie hem komt herkennen.’

‘Bent u er zich van bewust dat Georges Waltz geen familie heeft?’

‘Dan moeten we misschien eerst eens gaan checken bij hem thuis. Wie weet leeft de man nog en is dit maar zijn dubbelganger?’

‘Mevrouw Vaccaro! U weet toch dat de pers al sinds 7u30 bij mij aan de telefoon hangt om te weten wie Georges Waltz heeft vermoord.’

‘Dat is vreemd. Ik ben zelf pas om 7u40 opgebeld om hierheen te komen.’

‘Een paar journalisten had een oproep gescand op de radio van de lokale politie.’

‘Dan vraag je hen toch maar of ze ook niet toevallig op hun scan-nertjes hebben gehoord wie de moord heeft gepleegd.’

‘Inspecteur Vaccaro, deze zaak zal veel media-aandacht krijgen.’

‘Als ik een carrière in de media wilde, dan had ik wel meegedaan aan een of andere missverkiezing, zoals jij, Iris.’

‘Dat was geen missverkiezing. Het was *Idool* en ik studeerde nog! Dus, wat zeg ik aan de pers?’

‘Je bent een pienter meisje, Iris, en je komt goed op beeld. Toch op YouTube. Je bedenkt wel een leuke quote voor het middagjour-naal. Maak maar een zin met de woorden: “onderzoek”, “lopend”, “onbeantwoorde vragen”, “alle mogelijke pistes”, en, last but not least, “tot op het bot”. Dat lezen de mensen graag in de krant als het over justitie gaat.’

Alessandra wandelde weg.

‘Ik bel u nog,’ riep Franken haar na.

‘Ik kan niet beloven dat ik ook opneem.’

Vlak voor ze in haar wagen stapte, die veertig meter verder in de landweg stond, draaide ze zich nog één keer om. Toen zag ze het eindelijk. Georges Waltz' gezicht was naar de grond gekeerd. Zijn hoofd was helemaal weggezakt tussen zijn schouders en zijn kin rustte op zijn borst. In de Renaissance hadden schilders er een sport van gemaakt om Christus af te beelden in volle doodstrijd, met zijn ogen naar de hemel gericht of recht naar de toeschouwers. Of daarheen waar ze ook maar dachten dat de Verlosser zelf verlossing zou zoeken. Dat beeld zat in het collectieve geheugen gegrift. Maar Waltz deed Alessandra denken aan de verslagen Christus van Albert Servaes, de schilder van de Latemse school, die zijn eigen oorlogstrauma's had bevochten door de dood van de messias te capteren met grove koolstrepen. Het was het orgelpunt geweest van een git-zwarte kruisweg: een desolate christusfiguur, die ontdaan was van elke menselijkheid. En die even grijs was als deze misselijkmakende ochtend waarop Georges Waltz gevonden was.

Ze had een voorgevoel, maar ze wist nog niet waarvan.

Het geruststellende ronken van haar dieselmotor overstemde uiteindelijk de ruis van gedachten waarmee de cobra haar wilde opzadelen. Focussen. Waar komt een man vandaan die in het midden van de nacht in zijn pyjama ronddwaalt in een bos? Ze drukte het cijfer 2 in op haar gsm. Dupont antwoordde onmiddellijk.

‘Dupont, waar woont Georges Waltz?’ vroeg ze.

‘Momentje, ik zoek het even op.’

Alessandra liet haar motor draaien. Aan de andere kant van de lijn ging Dupont driftig tekeer op een toetsenbord. Een specht op speed.

‘Horstsebaan 230 in Schoten.’ Dupont klonk alsof hij het groot lot had gewonnen.

‘Wie het eerst daar is?’ zei Alessandra.

‘Nee chef, dat is niet fair: u bent er al bijna.’

‘Daarom juist.’

‘Maar niet voor een fles champagne!’

Alessandra reed het bos uit. Aan het einde van de onverharde weg reed ze de patrouille van de lokale politie voorbij die de toegang tot de plaats van de misdaad moest blokkeren. Naast de combi stond de satellietwagen van het televisienieuws. Alessandra herkende journaliste Eva Hunter, die met de twee uniformen stond te onderhandelen. ‘Het circus is weer in de stad,’ zuchtte ze. Want dat was het toch: als er een rijk of bekend mens werd vermoord, verzamelde zich rond de zaak een onduidelijk gezelschap van onderzoekers, getuigen, betrokken partijen, advocaten, journalisten en mensen zonder specifieke functie maar die altijd klaarstonden met een mening of een analyse. Een rondreizend circusgezelschap, vond ze, dat bij elke nieuwe zaak zijn nummertje kwam opvoeren voor het publiek, tot dat publiek de vertoning beu was en de ring werd opgebroken in afwachting van een nieuwe zaak, een nieuwe

moord, een nieuwe plek. De sfeer tussen de circusartiesten backstage was altijd gemoedelijk en professioneel. En ze waren altijd blij om elkaar weer te ontmoeten voor een nieuw spektakel.

Eva zwaaide met haar microfoon naar Alessandra.

Alessandra stopte. 'Dag Eva. Kom mee, ik wil je iets laten zien.'

Stomverbaasd stapte Eva in de wagen. 'Is het echt Georges Waltz die daar hangt?' vroeg ze.

'Sjijt. Geheim van het onderzoek,' zei Alessandra.

Ze trapte glimlachend op haar gaspedaal en stopte bruusk boven op de brug die over de hogesnelheidslijn naar Amsterdam heen was gebouwd, die naast het bos denderde. 'Kijk, dit is een heel goed plekje om je live-interventie te doen straks. Als je cameraman boven op die vangrail gaat staan, zal het lijken alsof je boven het bos zweeft. *Eva Hunter, onze vliegende reporter*. Dag Eva en voor de rest hoor je van mij alleen: geen commentaar.'

Alessandra had haar territorium afgebakend en Eva had het begrepen. Ze stapte uit zonder verder vragen te stellen. Terwijl Alessandra van de brug af reed, zag ze in haar achteruitkijkspiegel dat de journaliste haar cameraman bij zich had geroepen.

Aan het einde van het geasfalteerde stuk bosweg ging Alessandra linksaf. Honderdvijftig meter verder stopte ze voor een smeedijzeren inrijpoort, waarop een verguld huisnummer prijkte. 230. De poort stond wagenwijd open, dus reed ze voorzichtig binnen. Ze had het gevoel dat er volop beweging was op het domein. De oprijlaan maakte een scherpe bocht en pas toen kwam de voorgevel in zicht. Het was een uit de kluiten gewassen landhuis met één toren, dat zou kunnen dienen als decor in een Engelse televisieserie. Er stonden drie wagens voor de deur geparkeerd.

Alessandra herkende de man die wijdbeens op het bordes stond van ver. Hij overschouwde het domein alsof hij elk moment een menigte verwachtte die hem zou komen toejuichen. Het was onderzoeksrechter Frank Alen van de financiële eenheid. De glimlach

die om zijn mond speelde toen hij de blauwe Mondeo van Alessandra zag naderen, trok zijn modieuze grijze sik omhoog. Zijn wenkbrauwen bleven de rechte lijn vormen die ze altijd vormden op zijn verder emotioneel gezicht met de iets te kleine ogen. Geïrriteerd stelde Alessandra vast dat twee van zijn mannen de drie wagens aan het volstouwen waren met dozen.

‘Sandra! Dat is lang geleden,’ riep Alen.

De onderzoeksrechter was de enige van haar collega’s die haar Sandra noemde. Hij liet geen gelegenheid onbenut om informatie die hij lospeuterde bij mensen op een zwak moment te misbruiken. Zo wist Alessandra weer waar een van haar onwrikbare regels vandaan kwam: *Don't shit where you eat*.

Bovendien onderstreepte Alen het hiërarchische verschil graag met zijn blik, die onveranderd uit de hoogte viel. Hoewel ze allebei als inspecteur waren begonnen.

‘Op zoek naar Georges Waltz, Frank?’ vroeg Alessandra.

‘De man komt wel boven water, Sandra,’ antwoordde Alen. ‘We roken hem wel uit. Vanochtend zijn we binnengevallen op drie adressen tegelijk. In het hoofdkantoor van zijn beursvennootschap in Brussel, in zijn kantoor in Antwerpen, én hier, in zijn nederige stulpje. Van de hoofdvogel zelf is er helaas geen spoor. Volgens zijn personeel zit hij in Rusland. Nog tot morgenvroeg.’

‘Hij is dood,’ zei Alessandra ijsig kalm.

Alen keek haar verbaasd aan. ‘Dju, dat is pech hebben,’ zei hij. ‘En net nu we hem bijna bij zijn kloden hadden.’

‘Iemand is jou voor geweest, Frank. Je kunt misschien al dat bewijsmateriaal laten staan voor mijn moordonderzoek?’

‘Ik denk het niet,’ gromde Alen. ‘We werken godverdomme al drie maanden aan een onderzoek naar de piramidebeleggingen van Waltz. Dat is het mooie aan witteboordencriminaliteit. Zelfs als de hoofdvogel is gaan vliegen, zijn er nog altijd genoeg straatmussen die we kunnen vervolgen voor de kruimels die ze meegegeten heb-

ben.'

'Wel, bedankt dan dat je mijn sporenonderzoek naar de bliksem hebt geholpen,' zei Alessandra. 'Wie heeft je hier trouwens binnengelaten?'

'Een Thais meisje dat hier werkt. Een heel vriendelijk kind. Maar het woord *huiszoekingsbevel* kende ze niet. We nemen haar dus maar mee, samen met de rest van de dozen.'

'Ik heb haar nodig,' zei Alessandra.

'Ik zet haar af bij jouw kantoor.'

'Nee, nu,' zei ze.

Alen schrok van de imperatief in haar stem. Dat was hij niet gewend van Alessandra. Hij taxeerde haar geconcentreerd en krabde door de streep schaamhaar op zijn kin.

'Oké, omdat je het zo lief vraagt, Sandra. Ze heet Fuk, ik denk met Ph vooraan. Maar ik weet niet zeker of dat haar naam is, dan wel of het iets te maken heeft met haar functie.'

'Ph in het Thais is geen "f", Prankie boy,' zei Alessandra.

Ze gooide de achterdeur van Alens auto open en gaf Phuk een wai, een Thaise groet die ze geleerd had toen ze zesentwintig jaar geleden met de rugzak door Thailand trok. Het meisje, ze kon niet ouder zijn dan eenentwintig, beantwoordde haar groet en deed onmiddellijk wat Alessandra haar vroeg: de weg wijzen naar het privé-kantoor van Georges Waltz.

Het kantoor was een kleine ruimte op de eerste verdieping, die grensde aan Alens slaapkamer. Weggeborgen in de toren van het landhuis. Door het kijkgat in de toren kon je duidelijk de oprijlaan zien tot bij de poort.

Alen had weinig spullen laten staan. Alleen het op maat gemaakte bureaumeubel trok de aandacht. Alessandra ging zitten in de lederen bureaustoel en zocht de blik van Phuk, die aan de deur stond en zenuwachtig heen en weer draaide.

'You know where mister Waltz is?' vroeg Alessandra.

'Mister Georges gone to Russia. Come back tomorrow. I clean house,'
zei Phuk.

Alessandra nam de hoorn van de telefoon en drukte op het knopje 'Redial'. Als Waltz nog iemand gebeld had toen hij alleen thuis was gisteren, zou ze nu te weten komen wie.

'Valentina Escort, wie mag ik verwelkomen?' klonk het aan de andere kant van de lijn.

Er was zo snel opgenomen dat Alessandra er zelf van schrok.

'Ja, euh... mevrouw, u spreekt met Alessandra Vaccaro. Hoofdinspecteur van de federale politie...'

'Sandra?' zei de stem aan de andere kant van de lijn.

'Met wie spreek ik alstublieft?' vroeg Alessandra.

'Met Alex Wicka. Ken je mij nog?'

'Oh, euh, Alex. Dat is lang geleden,' zei Alessandra. Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. 'Ik werk nu euh bij de politie,' ging Alessandra verder.

Ze voelde de cobra weer rondsluipen in haar hoofd.

'Ja, dat weet ik,' antwoordde Alex.

'Ik belde gewoon... Ik wilde gewoon weten... Ken jij Georges Waltz?'

'Dat hangt ervan af,' zei Alex. 'Is hij stout geweest?'

'Ik hoopte dat jij me daar iets over zou kunnen vertellen?' zei Alessandra.

'Wel, dat is een goed excuus voor een reünie,' lachte Alex. 'Kom maar naar mij thuis. Ik woon op de Belgiëlei. Nummer 81. Bellen bij Wicka - Van Looveren, onderste bel.'

'Ik kom meteen.'

'Heb je al gegeten? Anders maak ik iets voor je klaar. Ik ben zo blij dat ik nog eens iets van je hoor. Ik heb je heel wat te vertellen.'

Alessandra legde langzaam de hoorn weer neer.

Voor haar stond een hijgende Dupont. 'Amai chef, het lijkt wel

alsof u een geest heeft gezien,' zei hij.

'Alen is er vandoor met al het bewijsmateriaal,' zei Alessandra. 'Kijk jij hier of je nog iets bruikbaar vindt en probeer uit te vissen wat Georges Waltz de afgelopen 48 uur heeft gedaan, want volgens zijn personeel zou hij in Rusland zijn geweest tot morgen. Zoek ook alles op wat je kunt vinden over Waltz. Ik ben over twee uur terug op kantoor.'

Alessandra stapte in haar wagen. Toen ze de contactsleutel omdraaide, klonk het voor de tweede keer die dag: *'Woke up this morning, I was just in the middle of a dream.'* Ze voelde de seconden wegtikken in haar hoofd, terwijl de cobra zijn wurggreep verstevigde.

5

Ze parkeerde haar auto in haar eigen garage op de Elisabethlei. Vandaar was het maar vijf minuten lopen naar de plek waar ze had afgesproken met Alex. Ze woonden dus blijkbaar op wandelafstand van mekaar. Precies zoals toen ze elkaar hadden leren kennen, achtendertig jaar geleden, maar toen was dat in het Limburgse Bree geweest. Het was tweeëntwintig jaar geleden dat ze elkaar nog hadden gezien of gehoord. Ze had zich tussentijds nog wel eens afgevraagd wat er van haar schoolvriendin kon zijn geworden. Elf jaar geleden bijvoorbeeld, tijdens die drie eindeloze nachten die ze had doorgebracht aan het sterfbed van haar moeder. De dokters hadden Beatrice Vaccaro toen net niet genoeg morfine gegeven om helemaal weg te zakken en dus was ze ijlend blijven ronddolen in het niemandsland voor de dood. De drieënvijftigjarige echtgenote van mijnwerker Domenico Vaccaro was daar zo onder invloed geweest van de drugs dat ze haar dochter was blijven verwarren met haar overleden tante Stephanie. Daar had een hersentumor ter grootte van een tennisbal voor gezorgd. Alessandra had maar weinig begrepen van de ingewikkelde intriges die de geesten uit het verleden in haar moeders hoofd hadden uitgevochten. Tot die ene uitroep: 'Stephanie jong, ge moet uitzien met die Polen jong. Dat zijn allemaal communisten, zelfs al zeggen ze van niet.' Die Polen, dat waren waarschijnlijk de grootouders geweest van haar eigen jeugdvriendin, Alex Wicka, had Alessandra begrepen.

'Sandra!'

Alessandra hapte naar adem terwijl Alex met opengesperde armen op haar af stapte. De onderste bel behoorde dus inderdaad toe aan het appartement op de bovenste verdieping. Een geval van Antwerpse logica. Maar de tijd die ze doorbracht in de lift, had Alessandra niet gebruikt om na te denken over wat ze zou zeggen

bij het weerzien van haar schoolvriendin. ‘Wat zie je er goed uit, Alex,’ mompelde ze.

Alex zag er op haar vierenveertigste nog altijd even strak, nee nog strakker, uit dan vroeger.

Haar lange zwarte haar accentueerde een slank bovenlichaam en ze glimlachte nog altijd even onschuldig als toen ze zestien was. Ze heeft de genen van haar moeder, dacht Alessandra. ‘Sorry, ik bedoel... ik wil niet zeggen dat ik verwachtte dat je helemaal uitgezakt zou zijn of zo...’

Een tweede stem redde haar van het totale debacle. ‘Dus dit is de beroemde Sandra Vaccaro!’

In het deurgat stond een tengere, kortgeknipte, grijze vrouw met een raspende stem en een jongensachtige blik.

‘Dit is Emmy,’ zei Alex, ‘Emmy Van Looveren. Mijn vrouw.’

‘Ben jij getrouwd?’ Alessandra zei het met oprechte verbazing. Niet omdat haar schoolvriendin dus blijkbaar samenwoonde met een vrouw, maar omdat uitgerekend zij getrouwd was.

‘Niet voor de kerk natuurlijk,’ knipoogde Alex. ‘Kom binnen, ga zitten, maak het je gemakkelijk.’

Alessandra vroeg zich af in welke volgorde ze die opdrachten moest uitvoeren. Ze schuifelde een paar keer tussen Alex en Emmy door. Ze was opgelucht dat ze uiteindelijk de familiale arm van Alex in de hare voelde haken en zich binnen kon laten leiden in het luxueus bemeubelde en riante appartement. Dat kraaknet was.

‘Wat wil je drinken?’ vroeg Emmy. Ze stond al klaar in de keuken, terwijl Alex nog Alessandra’s asgrijze jas aannam en weghing. Netjes. Op een kapstok. Dus zo eenvoudig was dat: een huishouden van twee vrouwen. Alsof het een filmballet was. Ginger Rogers en Ginger Rogers.

‘Water. Voor mij alleen water graag’.

Alessandra kon niet verbergen dat ze onder de indruk was van hun choreografie.

‘Plat water of spuitwater?’

‘Spuitwater graag.’

‘San Pellegrino, Perrier, of Spa Rood?’ Emmy had er duidelijk plezier in.

Sandra besloot zich te profileren als een kenner. ‘Doe mij maar een Perrier.’

‘Voor ons een fles van de weduwe hé, muis,’ riep Alex haar eega na, terwijl ze haar gaste meetroonde naar een ronde tafel die gedekt was voor drie en opgesteld stond in een glazen erker, die uitkeek over het gewoel van de drukke verkeersader voor hun deur.

Alex bood Sandra een stoel aan met uitzicht op de straat en ging recht tegenover haar zitten.

‘Zo, hier zijn we dan eindelijk.’ Alex boog zich voorover naar Sandra. ‘Hoe lang is het geleden?’ vroeg ze. ‘Twintig jaar?’

‘Tweëntwintig jaar,’ corrigeerde de politievrouw in Alessandra haar vriendin.

‘Het lijkt alsof het gisteren was.’

‘Ze praat ook elke dag over jou,’ zei Emmy, die glimlachend kwam aandraven met twee ijsemmers. Eentje met een fles Perrier in en eentje met een fles Veuve Clicquot, Brut.

‘Ben je nog boos op me?’ vroeg Alex.

Alessandra was duidelijk niet klaar voor die vraag. Ze was niet klaar voor deze hele situatie. Van alle mensen op de hele wereld had haar jeugdvriendin haar het hardst gekwetst. En na al die jaren wist ze nog altijd niet wat haar meer verdriet had gedaan: het feit dat ze haar verloofde niet kon vertrouwen of het feit dat ze hem gevonden had in bed met haar beste vriendin.

‘Ik wil het je al zo lang uitleggen, Sandra,’ zei Alex.

‘Niet nodig. Het is voorbij. De zaak is geklasseerd,’ zei Alessandra. Het gesis van het koolzuurgas werd harder naarmate het glas Perrier voller werd. Alsof er in Alessandra’s hoofd een fluitketel begon over te koken.

‘Jaja, maar niet alle zaken die geklasseerd worden, zijn opgelost hé, mevrouw de Hoofdinspecteur.’ Alex klonk alsof ze dit heel goed had voorbereid. ‘Die Rik. Hoe heette hij nu weer, dat toenmalige vriendje van je?’

‘We waren verloofd en hij heette Rik Rochtus.’

‘Ah juist, van de Rochtus die voorzitter was van de balie,’ zei Alex. Ineens was zij weer de briljante studente rechten van toen. ‘Wat een lul was me dat toch. En jij wilde daarmee trouwen. Wat zeg ik? De datum stond al vast! Maar dat belette hem niet om de hele campus plat te neuken. En drugs. Die gast snoof zoveel coke dat hij bij momenten zijn fluit zelfs in het zuurstofgat van een dolfijn zou hebben gestoken. Alleen wist jij dat toen nog niet natuurlijk. Ze zeggen dat liefde blind is, maar ik begon toen toch ook aan je verstand te twifelen hoor, meid. Het speelde zich allemaal af voor je ogen en jij zat daar met je koeienblik maar de hele tijd te fantaseren over de kindjes die je de Rochtus-dynastie zou schenken. Dat kon ik toch niet zomaar laten gebeuren!’

Alessandra zag alles weer klaar en duidelijk voor zich. Hoe ze bij Rik voor de deur had gestaan omdat ze samen uit eten zouden gaan. Hoe hij niet opendeed. Hoe zij had gedacht dat hij misschien in slaap gevallen was omdat hij de hele nacht aan zijn scriptie had gewerkt. Hoe ze de sleutel van zijn appartement had genomen en in het slot had gestoken. Hoe ze stemmen had gehoord toen de deur open was. Hoe ze naar het einde van de gang was gelopen en de deur van de slaapkamer had opengedaan. En hoe ze daar haar verloofde had zien kronkelen onder het lichaam van Alex. Haar beste vriendin Alex. Met haar goddelijke lijf en haar ravenzwarte haar tot op haar kont. Hoe Rik zelfs niet had gemerkt dat ze binnen was gekomen. Hoe Alex haar recht in de ogen had gekeken. En hoe geruisloos haar vertrek was geweest.

‘Zelfopoffering. Zo had ik het nog niet bekeken,’ besloot Alessandra grijnzend.

Emmy liet geruisloos de kurk uit de fles Veuve Clicquot glijden.

‘Ik wist het toen ook nog niet, Sandra,’ zei Alex. ‘Maar toen ik drie jaar in therapie was, zei mijn zielenknipper ineens droogweg: ‘U was dus verliefd op die Sandra?’

‘Jij was in therapie voor wat je mij toen hebt aangedaan?’

‘Je was mijn beste vriendin, ik was je kwijtgeraakt terwijl ik je had proberen te redden.’

‘En jij hebt die therapeut daar nog voor betaald ook?’

‘Sterker nog, Sandra, ik ben ermee getrouwd.’

Emmy gaf Alessandra een vette knipoog. Alessandra voelde dat ze de controle over haar gezichtsspieren kwijtraakte. Haar wenkbrauwen trokken geheel onafhankelijk omhoog.

‘Op de liefde, op het verleden en op de toekomst,’ sprak Emmy gedicteerd.

De champagneglazen brachten een glasheldere klank voort terwijl ze tegen mekaar tikten.

Het perrierglas klonk als een leeg conservenblik waar iemand op straat een trap tegen geeft.

‘Je eet toch vlees, niet?’ vroeg Emmy.

‘Natuurlijk, ik ben de dochter van een Italiaanse boerenzoon.’

‘Dan ga ik alvast de vitello tonato prepareren.’ Emmy, die tot dan toe hoekig had bewogen, huppelde nu de keuken in. Toen zag Alessandra het ineens. Ze was niet Ginger Rogers, maar John Travolta, in ‘Saturday Night Fever’. Hoekig en elegant tegelijk.

Toen Emmy verdwenen was in de keuken, staarde Alex naar haar glas champagne. Ze leunde achterover. Toen zette ze het glas neer en liet haar armen rusten in haar schoot.

Geen defensie, noteerde Sandra. Haar blik gleed over de lichtgroene zijden blouse van haar jeugdvriendin. Ze zag iets in haar ogen. Toen ze het herkende, schrok ze. Het was medelijden. Ze deed de kist in haar geheugen waar ze de foto van Rik en Alex tijdens hun wilde neukpartij had zitten dicht en gooide de sleutel

weg, deze keer voorgoed.

‘Zoals gezegd, de zaak is geklasseerd. Allang.’ Ze werd weer hoofdinspecteur Vaccaro. Bekend terrein onder haar voeten. Een moordonderzoek.

‘Hoe komt Georges Waltz aan je telefoonnummer, Alex?’ vroeg ze.

‘Georges is een klant,’ antwoordde Alex. ‘Een heel goede klant.’

‘Doe je dat dan nog altijd?’ vroeg Alessandra verbaasd. Ze herinnerde zich de meisjesachtige opwinding tussen hun tweeën toen Alex haar op een dag vertelde hoe ze haar studies zou betalen nadat haar vader bij de sluiting van de mijn in Winterslag zelfmoord had gepleegd. Het was in het begin van hun tweede jaar samen aan de rechtenfaculteit in Brussel. Alex zou aan de slag gaan in een gesloten huis aan de Louisalaan. Het cliënteel was chic en de meisjes discreet. Alex verdiende op een avond waar Alessandra een hele maand voor moest bijklossen als kassière in het Filmmuseum.

‘Zolang er mensen voor willen betalen...’

Net wat Alex vijfentwintig jaar geleden ook had gezegd.

‘Ik dacht misschien, nu je getrouwd was en zo...’ Alessandra durfde haar zin niet af te maken.

‘En met een vrouw samenwoont? Is dat wat je wilde zeggen, schatje? Denk je dat het niet kan? Heb jij nog nooit gehoord van chef-koks met anorexia?’

‘Never trust a skinny chef.’

‘Toch bestaan ze. En er zijn er meer dan je denkt. Het is niet omdat ze dik zijn dat ze niet in het geheim hun eten gaan uitkotsen. Boulimie en anorexia zien er in de spiegel hetzelfde uit. Je ziet in beide gevallen gore dikzakken staan. Ik ken zo’n kok hier in de stad. Drie sterren, maakt heerlijk eten eten klaar, maar zet na elke service wel consequent de vingers in de keel.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Hij is ook een klant. Soms komt hij alleen maar naar me toe om

eens ongestoord te kunnen kotsen.'

Alessandra dacht aan de verhalen die Alex haar vroeger had verteld, over de klanten die ze afwerkte in de Louizalaan. Over de spoorwegaarbeider die er zo de levensverzekering van zijn verongelukte vrouw door had gejaagd. Over de chirurg die de hele avond met een luier om wilde rondlopen. Over hun professor staatsrecht, die haar de examenvragen had bezorgd op voorwaarde dat Alex een slipje van zijn dochter wilde dragen. Ze was altijd een goed verteller geweest. Zelfs de goorste fantasieën klonken uit haar mond als clownsnummers.

'Georges Waltz is dood,' zei Alessandra. We hebben zijn lichaam vandaag gevonden.

Alex slikte.

'Wat is er gebeurd?'

'Daarnaar zijn nog volop op zoek.'

Alessandra keek Alex recht in de ogen.

'Dus Waltz was gewoon een klant,' vatte ze wat Alex had gezegd samen.

'Nee, je luistert niet goed, *madame de polies*. Ik heb gezegd dat hij een heel goede klant was.'

'En dat wil zeggen?'

'Als hij in het land was, kwam hij twee keer per week. Minstens.'

'Praatte hij veel?'

'Mannen gaan niet naar de hoeren om te praten, lieverd. Dat is een mythe.'

Emmy walste binnen met drie borden vitello tonato. Op het malse rozige rundsvlees had ze met balsamico hartjes getekend. Alex schoot in de lach toen ze haar bord kreeg.

'Jij zotte doos!'

Rond de schilfers oude kaas op de rand van het bord, lag een kransje van tijm.

Alessandra was blij met deze time-out.

‘Dat ziet er geweldig uit,’ zei ze.

‘Zo is dat, prinses,’ zei Alex.

Alessandra keek op van haar bord en was opgelucht toen ze zag dat Alex het tegen een van trots glimmende Emmy had gezegd.

Pas nu besepte ze dat ze de hele ochtend was doorgelopen op één kop haastig gezette koffie.

Terwijl het zachte vlees smolt op haar tong en de balsamico haar smaakpapillen wakker streekte, vergat ze even wie ze was.

‘Mmmmm! Wat is me dat!’ zei ze.

‘Tijd om te genieten,’ zei Alex. ‘Je kan me straks in mijn kantoor verder ondervragen. Ik heb je niks te verbergen, maar ik hou mijn beroep en mijn privé wel strikt gescheiden.’

De stilte die daarop volgde, werd doorbroken door de grandioze galm op de stem van Etta James. *At Last, my love has come along*, zong ze op een bed van langoureuze strijkers. Eindelijk vluchtte Susannah Hoffs weg uit haar hoofd. Ze dacht na over hoe ze haar jeugdvriendin kon verhoren zonder dat de advocaten van de verdediging er voer in zouden vinden voor een procedureslag.

6

De deur aan de overkant van de hall zwaaide open en Alessandra herkende dezelfde smaakvolle art-deco-inrichting als in Alex' privé-vertrekken. De ruimtes daar vormden een nachtelijk spiegelbeeld van de kamers aan de straatkant. Alex ging Alessandra voor naar de grote centrale ruimte, die dienstdeed als salon en gedomineerd werd door een groot glazen bureaumeubel. De vensters van de erker waren afgedekt met op maat gemaakte blinden, waarop reproducties stonden van erotische prenten van Egon Schiele. Liggende vrouwen, gevat in bevende lijnen. Ondergoed lichtte op door het binnenvallende daglicht. De blinden leken glasramen. Met de reflectie van het gekleurde licht op het glazen bureaublad kreeg het meubel de allure van een altaar.

'Ik heb tegenwoordig natuurlijk ook personeel,' zei Alex terwijl ze Alessandra uitnodigde om te gaan zitten. Haar stem klonk ineens een paar tonen hoger. Meisjesachtig bijna. Zoals Alex had geklonken op haar zestiende, toen ze voor het eerst alleen mochten uitgaan samen. Ontdaan van het zelfvertrouwen van de vrouw met wie ze net gegeten had, maar vibrerend van een naïef soort seksuele nieuwsgierigheid die mannen stuurloos maakt.

Op de hoek van de desk lagen kaartjes:

VALENTINA ESCORTS

Your Wish, Our Command

(or the other way around)

Het was dus Valentina die nu tot Alessandra sprak. Zacht, sus-send bijna.

'En het cliënteel is hier internationaal natuurlijk.'

'Wanneer heeft Georges Waltz je getelefoneerd?' vroeg Alessandra.

‘Gisterenavond.’

‘Hoe laat?’

‘Ik was aan het afsluiten, dus dat was rond middernacht.’

‘Voor of na middernacht?’

‘Vlak voor half één. Op dat uur komt Emmy mij namelijk altijd halen en vieren we het einde van de werkdag.’

‘Waarover ging het?’

‘Hij wilde zijn afspraak bevestigen voor vandaag.’

‘Deed hij dat altijd?’

‘Nee, nooit.’

‘Vond je dat dan niet vreemd?’

Alex glimlachte even maar gaf geen antwoord.

‘Waarom ben je eigenlijk nooit zakenadvocaat geworden, zoals je wilde?’ vroeg Alessandra.

‘En jij? Waarom ben jij geen misdadigers gaan verdedigen?’ pareerde Alex de poging met zwier.

‘Zag Waltz ook andere meisjes?’

‘Niet hier. Hij kwam alleen voor mij.’

‘Was hij kieskeurig?’

‘Nee, hij was saai. Georges Waltz was een gewoontedier.’

‘En wat waren die gewoontes?’

‘Och heel banale dingen, voor mijn vak dan toch.’

‘En wat betekent dat?’

‘Hij hield wel van wat decorum. Dure lingerie, naaldhakken, jarretellen en netkousen, occasioneel een sessie met latex en zweepjes. Niks excentrieke.’

‘Latex en zweepjes. Dat betekende dat je hem moest slaan?’

‘Ja schat, ik doe dat soort spelletjes alleen als ik zelf de meester mag spelen hoor.’

‘Klopt het dat de deelnemers aan dat soort dingen een codewoord afspreken om aan te geven wanneer ze hun pijngrens hebben bereikt?’

‘Ja, want nee en ja betekenen op dat moment alleen maar: nog meer van dat graag.’

‘En hoe zat het dan met de pijngrens van Georges Waltz?’

‘Hij kon wel wat hebben van de zweep. Vooral op zijn rug had hij het graag.’

‘En wat was zijn codewoord?’

‘Als hij genoeg had, zei hij: Jezus, Maria, Jozef!’

‘Weet je of hij religieus was?’

‘Het enige waar die man religieus over was, was zijn geld. Als hij zijn paal niet omhoog kreeg, moest ik hem maar iets vragen over de meest recente successen op de beleggingsmarkt en de Heer verrees uit zijn as.’ Ze giechelde om haar eigen brutaliteit.

‘Wat betaalde hij voor een sessie?’

‘Een uurtje met mij kost 650 euro. Soms bleef hij een hele middag’.

‘Dus hij was niet gierig?’

‘Toch niet voor zichzelf.’

‘Kwam hij klaar?’

‘Kunnen vissen ademen onder water?’

‘Wat weet je over zijn zaken?’

‘Dat het heel goed ging. Hij moest naar Moskou voor een grote deal.’

‘Ben je ooit met hem meegereisd?’

‘Waarom?’

‘Omdat er op je kaartje toch “Escorts” staat en je hier blijkbaar alleen maar ontvangt.’

‘Onze meisjes werken heel vaak in de hotels in de buurt.’

‘En jij?’

‘Alleen als het moet.’

‘Heb jij het gedaan?’

‘Met Georges? Eén keer.’

‘Waarheen?’

‘Naar Curaçao. Zogenaamd naar een congres.’
‘Wanneer was dat?’
‘Twee jaar geleden.’
‘Waar logeerden jullie?’
‘In een Marriot Beach Resort.’
‘Vreemde plek voor een congres.’
‘Er werd daar alleen vergaderd in het casino, ’s avonds’.
‘Met wie?’
‘Een vent uit Venezuela en een Amerikaan.’
‘Waarover?’
‘Wacht, er was nog iemand bij. De directeur van de Fortis Bank daar.’
‘Hoe heette hij?’
‘Bernard en nog iets. Ik weet het niet meer.’
‘En waar ging het over?’
‘Over geld hé, Sandra. Over transacties. Dingen die verkocht werden, op transport gingen en daarna verder verkocht. Hij zocht investeerders, zo was het.’
‘Maar investeerders waarvoor?’
‘Een nieuw bedrijf, veronderstel ik. Iets waar hij mee wilde beginnen.’
‘Is dat bedrijf er ooit gekomen?’
‘Dat weet ik niet.’
‘Hij heeft er nooit meer iets over gezegd?’
‘Hij heeft me bedankt voor het aangename gezelschap en precies betaald wat we hadden afgesproken.’
‘Hoeveel was dat?’
‘25 000 euro.’
‘Pardon?’
‘Hij kreeg korting. In ruil voor acht dagen in de zon, in volle winter.’
‘Werden er cijfers genoemd tijdens de meetings?’

‘Soms.’

‘Over welke bedragen hadden ze het dan?’

‘Ze drukten het uit in kilo’s. Het laagste was duizend ton.’

‘In welke munteenheid?’

‘Dollars natuurlijk. De Amerikaan begreep niks anders.’

‘Weet je hun namen nog?’

‘Nee, ik noemde ze Little Bill en Big Bill.’

‘Heb je die mannen ooit teruggezien?’

‘Nee.’

‘Zou je ze herkennen?’

‘Niet met hun kleren aan.’

‘Moest je van Georges met hen slapen?’

‘We waren niet op huwelijksreis hé, Sandra. Hij kreeg een gunst-prijs en ik kreeg vier uur per dag vrij. Het was voor hem een werk-reis en voor mij was het dat ook.’

‘Heb je enig idee wat Georges deed als je niet bij hem was?’

‘Als je dat wilt weten, moet je bij die vent van Fortis zijn. Die week niet van zijn zijde. Wacht eens: nu herinner ik het me weer. Het was iets met zonnebloemen. In hun meetings hadden ze het de hele tijd over *the sunflower project*.’

Alessandra voelde de plot dichtslibben. Als een mislukte zaken-deal een motief was om iemand te vermoorden, dan had Georges Waltz waarschijnlijk genoeg vijanden om de halve gevangenis mee te vullen. Ze zuchtte. Ze was de vragen vergeten die ze tijdens het eten in haar hoofd had opgelijst en de vijf dagen die ze zichzelf had gegeven sijpelden weg in een eindeloze oceaan van mogelijkheden.

‘Ben je eigenlijk ooit getrouwd na Rik, Sandra?’ vroeg Alex. Ze liet haar stem weer zakken, maar Alessandra merkte het niet.

‘Een keer, bijna,’ antwoordde ze afwezig.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Speelt geen rol. Het zou toch niet gewerkt hebben.’

‘Wilden ze je per se voor het altaar brengen misschien?’ En dan,

na een korte stilte: 'Slaap je wel goed, Alessandra? Je ziet er moe uit.'

Ze beseft dat Alex haar beter kende dan ze dacht en glimlachte. 'Laten we privé en professioneel strikt gescheiden houden, oké? Kun je Georges Waltz eventueel komen herkennen?'

De stem van Alex ging weer de hoogte in. 'Moet dat?'

'Procedure. Iemand moet het doen.'

'Hij heeft toch ergens een moeder.'

'Ik dacht dat hij geen familie had?'

'Misschien voor de buitenwereld. Maar hij bezocht zijn moeder elke week. Twee keer. Minstens. Daarna kwam hij naar mij. Ik heb het al gezegd. Hij was een gewoontedier.'

'Weet je waar dat was?'

'Geen idee.'

Alessandra maakte in gedachten een lijstje van alles wat Alex haar gezegd had.

'Ben ik een verdachte?' vroeg Alex.

'Zou jij je bron van inkomsten ombrengen?'

'Goed zo, Sandra. Je bent het nog niet verleerd.'

'Mag ik je werkruimte eens zien? Gewoon uit nieuwsgierigheid.'

'Tuurlijk,' zei Alex en ze ging Alessandra voor naar een ruime kamer naast het salon annex bureau. Alex had een kostuumbroek aan met krijstrepes, die haar lange benen accentueerden. Met de allure van een immobiëlmakelaar zwaaide ze de deur van een van de drie slaapkamers open en liet Alessandra eerst binnengaan. Tegen de donkerrode muur tegenover het venster stond een kingsize bed in notelaarshout. De blinden waren hier bedekt met Japanse erotische prenten. Maar de kamer werd vooral gedomineerd door vier enorme jugendstilspiegels. Eentje boven het hoofdeind van het bed, twee links en twee rechts en een bovenop een boudoirtafel van notelaarshout, voor het raam.

'Ik weet het,' zei Alex, 'het vloekt met de rest van de decoratie,

maar hoeren en goochelaars hebben nu eenmaal spiegels nodig om de illusie in stand te houden. En mannen zien zichzelf graag bezig natuurlijk.'

Alessandra nam de kamer in zich op.

'Bedankt, ik weet genoeg,' zei ze. 'Ik bel je straks voor de identificatie.'

Terwijl ze buitenwandelde, besepte Alessandra ineens dat Alex haar niet gevraagd had hoe Georges Waltz aan zijn einde gekomen was. Ze draaide zich om. 'Je hebt me helemaal niet gevraagd hoe hij gestorven is.'

'Ik weet het al,' antwoordde Alex kirrend.

'Hoe dan?' vroeg Alessandra.

Alex' stem zakte. 'Het staat al op het internet,' zei ze. '*Gekruisigde man gevonden in het Peerdsbos nabij Antwerpen.*'

'Godverdomme,' siste Alessandra tussen haar tanden.

'Nee, Jezus, Maria, Jozef. Tot binnenkort, Sandra.'